

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2013 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Sajtyna

Sędziowie: SO Bogna Kuczyńska (spr.)

SO Tomasz Nowak

Protokolant: prot. sąd. Monika Malczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Jerzego Piwko

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2013 roku

sprawy G. F.

oskarżonego o przestępstwa z art. 280 § 1 kk, art. 158 § 1 kk, art. 275 § 1 kk, art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 157 § 1 kk.

B. P.

oskarżonego o przestępstwo z art. 280 § 1 kk, art. 158 § 1 kk, art. 275 § 1 kk, art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego B. P. oraz obrońcę oskarżonego G. F.

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim

z dnia 13 grudnia 2012 roku sygn. akt II K 1549/11

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne;

II. zwalnia oskarżonych B. P. i G. F. od ponoszenia kosztów sądowych za II instancję.

IX Ka 315/13

UZASADNIENIE

G. F. i B. P. zostali oskarżeni o to, że:

I. w dniu 25 września 2011 roku w O. Św., w woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą, poprzez uderzenie O. G. pięściami, kopanie go po głowie i całym ciele oraz przytrzymywanie i wykręcanie lewej ręki – pobili wyżej wymienionego, przy czym z uwagi na intensywność zadawanych uderzeń, ich lokalizację i działanie w dwuosobowej grupie narazili go na nastąpienie u niego skutków określonych w art. 156 § 1 kk lub art. 157 § 1 kk, a jednocześnie spowodowali pokrzywdzonemu obrażenia ciała w postaci: wylewu krwawego w tkankach miękkich oczodołu lewego, sińców obu okolic czołowych i analogicznie ciemieniowej lewej oraz skręcenia stawu łokciowego lewego, skutkujące u niego naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż 7 dni, przy czym nadto G. F. używając wobec O. G. przemocy, polegającej na opisanym pobiciu, zabrał mu w celu przywłaszczenia rzeczy ruchome w postaci: telefonu komórkowego marki (...) 2310 o nr (...) i o wartości 80 złotych, patelni o wartości 10 złotych, portfela z zawartością pieniędzy

w kwocie 20 złotych, dowodem osobistym i legitymacją studencką, którym to dokumentem nie miał oprawa wyłącznie rozporządzać

tj o przestępstwo z art. 280 § 1 kk i art. 158 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk
w zw. z art. 11 § 2 kk wobec G. F., natomiast o przestępstwo z art. 158 § 1 kk w stosunku do B. P.

a nadto G. F. o to, że:

II. w dniu 28 sierpnia 2011 roku w O. Św., w woj. (...), poprzez uderzenie swoją głową w twarz I. G., spowodował wymienionemu obrażenia ciała w postaci: stłuczenia nasady nosa ze złamaniem kości nosa i towarzyszącym temu krwiakiem przegrody tego organu oraz powierzchniowej rany okolicy nosa, a także podbiegnięć krwawych obu oczodołów, skutkujące u pokrzywdzonego naruszeniem czynności narządów jęczyka trwającym dłużej niż 7 dni

tj o przestępstwo z art. 157 § 1 kk

III. w dacie bliżej nieustalonej w okresie od 10 lipca do 1 sierpnia 2011 roku w D., pow. (...), w woj. (...), przywłaszczył sobie znaną rzecz ruchomą w postaci telefonu komórkowego marki S. (...) model S 5620 nr (...) o wartości 300 złotych, będącego własnością M. K. i na jego szkodę

tj o przestępstwo z art. 157 § 1 kk

Wyrokiem z 13 grudnia 2012r. Sąd Rejonowy w Ostrowcu Świętokrzyskim

I. w ramach czynu zarzucanego oskarżonym w punkcie I aktu oskarżenia uznał G. F. i B. P. za winnych tego, że w dniu 25 września 2011 roku w O., w woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą, poprzez uderzenie O. G. pięściami, kopanie po głowie i całym ciele oraz przytrzymywanie i wykręcanie lewej ręki – pobili wyżej wymienionego, a następnie zabrali mu w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki N. (...) o nr (...) o wartości 80 zł, przy czyn z uwagi na intensywność zadawanych uderzeń, ich lokalizację i działanie

w dwuosobowej grupie narazili pokrzywdzonego na nastąpienie u niego skutków określonych w art. 156 § 1 kk lub art. 157 § 1 kk, a jednocześnie spowodowali mu obrażenia ciała w postaci: wylewu krwawego w tkankach miękkich oczodołu lewego, sińców obu okolic czołowych i analogicznie ciemieniowej lewej oraz skręcenia stawu łokciowego lewego, skutkujące

u niego naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż 7 dni, to jest występku z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył im kary po 2 lata pozbawienia wolności;

II. oskarżonego G. F. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia czynu, stanowiącego występku z art. 157 § 1 kk i za to na podstawie art. 157 § 1 kk skazał go na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 46 § 2 kk zasądził od oskarżonego G. F. na rzecz pokrzywdzonego I. G. nawiązkę w kwocie 1000zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

IV. oskarżonego G. F. w ramach czynu zarzucanego w pkt III aktu oskarżenia, uznał za winnego tego, że w okresie pomiędzy 25 lipca a 11 sierpnia 2011 roku w D., pow. (...), nie zawiadomił organu Policji o znalezieniu telefonu komórkowego marki S. (...) model S 5620 nr (...) o wartości 220 zł, będącego własnością M. K., to jest wykroczenia z art. 125 kw i za to na podstawie art. 125 kw wymierzył mu karę nagany;

V. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk orzeczone wobec oskarżonego G. F. w pkt I i II kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył mu karę łączną 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego B. P. kary pozbawienia wolności zaliczył okres tymczasowego aresztowania oskarżonego w sprawie od dnia 26 września 2011 roku do dnia 26 października 2011 roku;

VII. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego G. F. w pkt V kary pozbawienia wolności zaliczył okres tymczasowego aresztowania oskarżonego w sprawie od dnia 25 września 2011 roku do dnia 10 stycznia 2012 roku, od dnia 20 stycznia 2012 roku do dnia 24 lutego 2012 roku, od dnia 10 marca 2012 roku do dnia 19 marca 2012 roku;

VIII. na podstawie art. 230 § 2 kpk zwrócił pokrzywdzonemu O. G. dowód rzeczowy w postaci spodni męskich zielonych „bojówek”;

IX. na podstawie art. 230 § 2 kpk zwrócił pokrzywdzonemu M. K. telefon komórkowy marki S. (...) nr (...);

X. zwolnił oskarżonych G. F. i B. P. od ponoszenia kosztów sądowych, którymi obciążył Skarb Państwa.

Apelacje od powyższego wyroku wywiedli oskarżony B. P.

i obrońca oskarżonego G. F..

Oskarżony G. P. nie sprecyzował zarzutów apelacji, ale z jej treści wynika, że skarży wyrok w całości. Oskarżony kwestionował w apelacji przeprowadzoną przez Sąd Rejonowy ocenę dowodów, zwłaszcza zeznań świadków J. B. i P. Ł. oraz opinii z zakresu badań DNA oraz ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy polegające na przyjęciu, że dopuścił się on przypisanego mu przestępstwa rozboju, chociaż zgromadzone w sprawie dowody na takie ustalenia nie pozwalały. Oskarżony podniósł w apelacji również rażącą niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności przez nie zastosowanie warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Oskarżony B. P. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku

i warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Obrońca oskarżonego G. F. zaskarżyła wyrok w punkcie I w całości.

Na podstawie art. 438 pkt 1, 2 i 3 kpk zarzuciła

1. obrazę prawa materialnego, a to przepis art. 280 § 1 kk poprzez błędne przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się rozboju na pokrzywdzonym G.

w sytuacji, gdy czyn ten jest przestępstwem kierunkowym, a sam Sąd

w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podnosi, że zachowanie oskarżonego skierowane było przeciwko zdrowiu (str. 16, 21 uzasadnienia) a także zebrany w sprawie materiał dowodowy, a w szczególności zeznania pokrzywdzonego jak i wyjaśnienia oskarżonego wskazują, iż oskarżony nie działał z zamiarem zaboru mienia pokrzywdzonego, nie zmuszał pokrzywdzonego do wydania przedmiotów należących do niego, nie przeszukiwał mu kieszeni, nie zabrał przedmiotów do niego należących, dlatego też zarzucany czyn powinien zostać zakwalifikowany co najwyżej do art. 157 § 2 kk.

2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia a to przepisu:

- art. 5 § 2 kpk poprzez nie wyjaśnienie wszelkich wątpliwości nie dających się rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego tj uznanie, iż to oskarżony F. krzychał do pokrzywdzonego „dawaj kasę” i to on przeszukiwał mu kieszenie w sytuacji, gdy świadkowie zdarzenia wielokrotnie zeznawali sprzecznie, czym notabene zajęła się prokuratura w związku popełnieniem, przestępstwa z art. 233 kk, i którzy sprzeczności te tłumaczyli chęcią pomocy oskarżonemu P. i oczyszczeniem go z zarzutu rozboju, przerzucając tym samym ciężar winy na oskarżonego F.

- art. 5 § 2 kpk poprzez przyznanie, że to oskarżony F. krzychał do pokrzywdzonego „dawaj kasę” w sytuacji, gdy sam pokrzywdzony zeznał

w Sądzie, że „po pierwszych ciosach ktoś mówił dawaj kasę, wydaje mi się, że mówił to ktoś inny niż F. z uwagi na brzmienie jego głosu” (k. 390),

w poprzednich zeznaniach twierdził, że nie wie który mężczyzna go przeszukiwał, a oskarżony od początku logicznie i spójnie wyjaśniał, iż nie miał on zamiaru zaboru mienia pokrzywdzonego, nie zabrał oskarżonemu żadnych rzeczy a tym bardziej nie zmuszał go do ich wydania

- art. 7 kpk poprzez oskarżonemu F. próbę stworzenia wersji zdarzenia dla siebie korzystnej przerzucając odpowiedzialność za popełniony czyn na współoskarżonego i tym samym nie dając wiary jego wyjaśnieniom w sytuacji, gdy jego klient od samego początku przyznawał się do winy, kognsekwentnie relacjonował przebieg zdarzeń, zaś oskarżony P. jeszcze przed postawieniem mu zarzutów mataczył, umniejszał swoją rolę w zdarzeniu, zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i sądowym wielokrotnie zmieniał swoją wersję wydarzeń i mimo tego Sąd jego słowom dał większą wiarę niż oskarżonemu F., poprzez uznanie za wiarygodne zeznania świadków L., B. i Ł. we części obciążającej oskarżonego F. w sytuacji, gdy po wszczęciu przez prokuraturę postępowania w związku z podejrzeniem popełnienia przez wymienionych świadków przestępstwa z art. 233 kk przyznali, że chcieli oni pomóc P., który ma rodzinę i dziecko i nie chcieli aby został osadzony w zakładzie karnym

- art. 424 § 1 punkt 1 kpk punkt 1 kpk poprzez nie odniesienie się Sądu do całokształtu materiału dowodowego z ekspertyzy dotyczącej badania profilu DNA odzieży wierzchniej pokrzywdzonego G.

- art. 424 § 1 punkt 2 kpk poprzez istnienie sprzeczności między ustalonym stanem faktycznym a rozważaniami sądu, wzajemnie się wykluczających twierdzeń m. in. takich jak ustalenie, iż to oskarżony P. wyjął z plecaka pokrzywdzonego patelnię i uderzył go nią w głowę (str. 4 uzasadnienia) następnie Sąd w dalszej części uzasadnienia pisze, że patelnia ta wypadła z plecaka podczas szarpaniny, którą później napastnicy bili pokrzywdzonego (str. 14 uzasadnienia) po czym na str. 17 i 20 stwierdza już, że to jedynie oskarżony F. uderzał oskarżonego patelnią; poprzez uznanie, że zamiarem oskarżonego Fina był zabór mienia pokrzywdzonego, co należy do znamion czynu zabronionego określonego w art. 280 kk po czym stwierdzenie na stronie 14 uzasadnienia, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na ustalenie, że oskarżony F. z bliżej nieznanых powodów biegł za pokrzywdzonym; stwierdzenie, że oskarżony zaatakował pokrzywdzonego G. tylko dlatego, że ten szedł ulicą (str. 17 uzasadnienia) po czym akapit niżej Sąd podnosi, że motywem działania oskarżonego była chęć uzyskania środków finansowych

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść poprzez błędne przyjęcie, że oskarżony F. działał w celu zaboru mienia pokrzywdzonego G., w sytuacji gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy zdecydowanie przeczy takiemu twierdzeniu, w szczególności takie fakty jak to, że oskarżony F. wyrzucił telefon pokrzywdzonego pokazując tym samym, że jego zamiarem nie było wejście w jego posiadanie, to, że nie zabrał on portfela pokrzywdzonego, w którym znajdowały się pieniądze, butów, które notabene zabrał świadek L. czy patelni, która również została wyrzucona, w sytuacji, gdy podczas przeszukania nie znaleziono u oskarżonego żadnych rzeczy należących do pokrzywdzonego G..

Obrońca oskarżonego G. F. wniosła o

1. na życzenie klienta, o uniewinnienie go od zarzucanego mu czynu w punkcie I zaskarżonego wyroku

2. z ostrożności procesowej, gdyby sąd nie uwzględnił żądania zawartego w punkcie 1 o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i zmianę kwalifikacji czynu na art. 157 § 2 kk i w konsekwencji o wymierzenie kary jednostkowej za ten czyn w dolnych granicach ustawowego zagrożenia idąc w ślad za stanowiskiem Sądu Rejonowego, który orzekając w niniejszej sprawie podnosi, iż w związku z faktem, że popełniony przez oskarżonego czyn zabroniony nie spowodował trwałych skutków u pokrzywdzonego a wartość utraconego mienia jest niewielka wymierzył oskarżonemu karę w dolnych granicach ustawowego zagrożenia (str. 18 uzasadnienia) oraz na podstawie art. 85 kk i 86 § 1 kk orzeczenie kary łącznej

3. ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacje oskarżonego G. P. i obrońcy oskarżonego G. F. nie zasługują na uwzględnienie.

Ponieważ obie apelacje kwestionują ustalenia faktyczne w zakresie czynu popełnionego wspólnie i w porozumieniu, zostaną łącznie omówione.

Na wstępie stwierdzić trzeba, że w toku prawidłowo przeprowadzonego przewodu sądowego Sąd Rejonowy zgromadził wszystkie dowody niezbędne dla rozstrzygnięcia. Dowody te poddał wnikliwej analizie a swoje stanowisko należycie umotywował w pisemnym uzasadnieniu wyroku, wskazał w nim szczegółowo, którym dowodom dał wiarę i dlaczego, a którym – i na jakiej podstawie – cech wiarygodności odmówił. O ile rację ma obrońca oskarżonego zarzucając, że w pisemnym uzasadnieniu wyroku sąd I instancji nie odniósł się do opinii sporządzonej przez Pracownicę Genetyki Sądowej (...) w K. to jednocześnie obrońca nie wskazuje czy i jaki wpływ ma to uchybienie na wynik procesu. Zważyć trzeba, że przedmiotem badań DNA były ślady biologiczne – ślady krwi – ujawnione na spodniach O. G., pokrzywdzonego w sprawie. Wnioski biegłych

o wykluczenie pochodzenia śladów krwi ujawnionych na zamku w pobliżu rozporzka spodni i na wewnętrznej części prawej kieszeni przedniej nie mają żadnego znaczenia w sprawie. Znamienne, że z akt sprawy nie wynika, i na taki fakt nie powołują się obie apelacje, aby oskarżeni odnieśli rany w wyniku zdarzenia

i w związku z tym krwawili zatem powyższa opinia dotycząca badań śladów krwi nie wniosła do sprawy żadnych istotnych okoliczności. W związku z tym fakt, że Sąd Rejonowy nie odniósł się do niej w pisemnych motywach wyroku nie ma żadnego wpływu na treść orzeczenia.

Jak wynika z pisemnego uzasadnienia wyroku Sąd Rejonowy oparł ustalenia faktyczne przede wszystkim na zeznaniach pokrzywdzonego O. G.. Jeżeli obrońca oskarżonego G. F. podniósł w apelacji, że tenże oskarżony od początku przyznawał się do winy i konsekwentnie relacjonował przebieg zdarzeń, to nie odniósł się w ogóle do treści tych wyjaśnień i ich sprzeczności z zeznaniami pokrzywdzonego. Całkowicie odosobnione w sprawie jest twierdzenie oskarżonego F. o tylko dwukrotnym uderzeniu pokrzywdzonego i o tym, że nie brał udziału w dalszej części zdarzenia.

Uzupełnieniem zeznań O. G. były zeznania A. L., J. Ł. i P. B.. Ocena tych zeznań nie budzi żadnych wątpliwości. Sąd Rejonowy odniósł się do kolejnych zeznań wymienionych świadków, występujących w nich różnic i podanych przez świadków motywów składania określonych zeznań. Brak jest podstaw aby kwestionować wnioski sądu I instancji. Na pewno nie można tego uczynić w oparciu tylko o wyjaśnienia obu oskarżonych, które są nie tylko sprzeczne ale i odosobnione w postępowaniu. Dotyczy to również ustaleń związanych z zaborem pokrzywdzonemu telefonu komórkowego. Skarżący obrońca oskarżonego G. F. powołał się w tym zakresie tylko na nieprecyzyjne zeznania pokrzywdzonego, który nie potrafił wskazać, kto powiedział „dawaj kasę”. Sąd Rejonowy w tym zakresie oparł się na zeznaniach P. Ł., z którymi korelowały wyjaśnienia B. P.. Kwestionując ustalenia, kto wypowiedział słowa „dawaj kasę” obrońca oskarżonego G. F. pominął, że słowa te zostały wypowiedziane na pewno podczas bicia pokrzywdzonego przez oskarżonych, w świetle tych ustaleń, prawidłowe są wnioski sądu co do zamiaru sprawców. Wywodząc o sprzeczności motywów Sądu Rejonowego w tym zakresie obrońca oskarżonego G. F. pominął rozważania sądu znajdujące się na str. 14 uzasadnienia wyroku iż celem pobicia, który ujawnił się w trakcie zajścia, był zabór wartościowego mienia na szkodę O. G.. Z wnioskiem tym nie stoi

w sprzeczności ustalenie o przyczynach zaatakowania pokrzywdzonego przez oskarżonego F.. Warunkiem realizacji znamion przestępstwa określonego w art. 280 § 1 kk nie jest to, aby zamiar zaboru rzeczy powstał przed zaatakowaniem pokrzywdzonego, to samo dotyczy porozumienia między współsprawcami. Również o braku zamiaru przywłaszczenia telefonu O. G. przez G. F. nie może decydować fakt, że ten oskarżony po kolejnym pobiciu i ucieczce pokrzywdzonego, rzucił o ziemię zabrany telefon. Jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy oskarżony postąpił z tym telefonem jak właściciel. Zabór telefonu nastąpił po przeszukaniu kieszeni pokrzywdzonemu, nie było to zatem przypadkowe wejście w posiadanie rzeczy, ale po podjęciu czynności w tym celu.

W tym stanie rzeczy nie przekonują argumenty obrońcy G. F. a odnoszące się do innych rzeczy pokrzywdzonego – portfela, plecaka, butów czy patelni. Sąd

I instancji słusznie przyjął, że zamiarem zaboru w celu przywłaszczenia sprawcy obejmowali tylko zabrany pokrzywdzonemu telefon komórkowy. Bez istotnego znaczenia w sprawie pozostają ustalenia faktyczne dotyczące patelni pokrzywdzonego, a ustalenia dotyczące uderzania pokrzywdzonego przez B. P. znajdują potwierdzenie w zeznaniach J. B. (k. 50v).

Skarżący nie wykazali aby ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy były sprzeczne z wynikami postępowania dowodowego.

W świetle tych ustaleń nie budzi wątpliwości ocena prawna zachowania obu oskarżonych. Rozbój charakteryzuje się podwójną kierunkowością, obejmującą zarówno działania skierowane przeciwko osobie, jak i przeciwko mieniu. Nie budzi wątpliwości, że czyn oskarżonych skierowany był także przeciwko zdrowiu pokrzywdzonego, co znalazło odzwierciedlenie w jego kwalifikacji prawnej. Nie przeczy to przyjęciu, że dopuścili się oni przestępstwa rozboju, co próbuje podważyć w apelacji obrońca oskarżonego G. F..

Sąd Okręgowy w całości podzielił stanowisko Sądu Rejonowego co do winy i kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonym w punkcie I wyroku.

Wymierzając oskarżonym kary Sąd Rejonowy uwzględnił i należyście rozważył wszystkie istotne okoliczności. Kary te są dostosowane do winy oskarżonych

i szkodliwości społecznej ich czynu. Odnosząc się do apelacji oskarżonego B. P. stwierdzić trzeba, że Sąd Rejonowy rozważał kwestię zastosowania wobec tego oskarżonego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary. Okoliczności czynu i sposób zachowania oskarżonego, jego dotychczasowy sposób życia wykluczają przyjęcie, że zachodzą warunki z art. 69 kk. Przede wszystkim wobec oskarżonego nie można ustalić pozytywnej prognozy kryminologicznej, decydującej o warunkowym zawieszeniu wykonania kary. Nie kwestionując sytuacji rodzinnej B. P., o której oskarżony pisze

w apelacji, okoliczności te nie mogą przesądzić o warunkowym zawieszeniu wykonania kary.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 437 § 1 kpk Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Mając na uwadze treść zarzutów apelacji i ich argumentację, uznano je za oczywiście bezzasadne.

Uwzględniając sytuacje materialne obu oskarżonych na podstawie art. 624 kpk w zw. z art. 634 kpk Sąd Okręgowy zwolnił ich od ponoszenia kosztów sądowych za II instancję.

/SSO Bogna Kuczyńska/ /SSO Krzysztof Sajtyna/ /SSO Tomasz Nowak/